

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **M. Ch.**, bytem P. 233, T., zast. JUDr. Alexanderem Király, Ph.D., advokátem se sídlem Ludvíka Podéště 1883/5, Ostrava, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem, Na Poříčním právu 1, Praha, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2013, čj. MPSV-UM/12168/13/4S-OLK, ve věci příspěvku na péči,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši celkem 8.451 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ostravě.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí označeného shora, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci ze dne 16. 5. 2013, čj. MPSV – UP/776209/13/AIS – OLK, jímž byl žalobci snížen příspěvek na péči z 8.000 Kč na 800 Kč měsíčně od června 2012.

[2] Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, u žalobce od posledního posouzení zdravotního stavu nedošlo ke změně žádných skutečností rozhodných pro změnu výše stanoveného příspěvku. Žalobce není schopen zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace. Žalovaný nehodnotil důkaz posudkem posudkové komise v kontextu, nezabýval se ostatními podklady rozhodnutí, zejména lékařskými zprávami, a přesvědčivostí, celistvostí a úplností posudku. Žalovaný se také nezabýval dostatečně všemi písemnými podklady, resp. dospěl na základě písemných podkladů ke zcela chybným závěrům. Interpretace měla být provedena v souladu s čl. 32 odst. 4 Listiny. Správní orgány měly vzít v potaz zdravotní stav žalobce k datu vydání lékařského potvrzení o žalobcově postižení, které je trvalé s nedostatečným vývojem v oblasti rozumového vnímání a chápání, žalobce je nesamostatnou a plně závislou osobou na péči a pomoci druhých. Stát má poskytnout zvláštní ochranu rodinám pro socializaci dítěte. Žalovaný potvrzoval desetinasobné snížení příspěvku na péči a přitom posouzení stupně závislosti provedl bez přítomnosti žalobce i jeho zástupce. S tím se žalovaný nevypořádal. V případě žalobce jde o extrémní nesoulad právních závěrů s vykonanými skutkovými a právními zjištěními, žalovaný nerespektoval kogentní normy, interpretoval je způsobem, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (příkladem čehož je přepjatý formalismus), interpretací se ocitá v extrémním nesouladu s obsahem jak právní praxí, tak i doktrínou obecně akceptovaných výkladových metod, aniž by byly dostatečně vyloženy důvody, na základě nichž žalovaný výkladovou praxi týkající se povinnosti provést další dokazování odmítl. V odvolání žalobce navrhoval výslech praktického lékaře, posudkového lékaře OSSZ a osob o žalobce pečujících. Žalobce nenabývá schopnosti sám se žít a mít své příjmové poměry objektivně ve svých rukou, není „strůjcem svého štěstí“. Zdravotní stav žalobce mu nedovoluje zúčastnit se osobně jednání, protože je zcela závislý na péči a pomoci členů rodiny i profesionálních pracovníků ve škole pro děti se souběžným postižením více vadami; není schopen zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace. Žalobce potřebuje nepřetržitou péči, je zcela zbaven způsobilosti k právním úkonům a nebude nikdy schopen se sám žít. Je tak zjevně neracionální usuzovat, že sedm neuznaných základních životních potřeb by měl být žalobce schopen samostatně vykonat vzhledem ke svému dokumentovanému zdravotnímu stavu. Žalobce navrhl důkaz slyšením žalobce a slyšením posudkové komise.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na posouzení stupně závislosti OSSZ, podle kterého žalobce splňuje podmínky nároku na příspěvek na péči I. stupně (lehká závislost), na rozhodnutí správního orgánu I. stupně na posouzení závislosti žalobce Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, které bylo

provedeno bez přítomnosti žalobce i jeho zástupce, neboť komise dospěla k závěru, že bude moci zdravotní stav objektivně posoudit a přijmout posudkový závěr i bez osobní účasti na základě obsahu shromážděné podkladové dokumentace. Posudková komise neshledala důvod k osobnímu vyšetření žalobce a ani žalobce či jeho zplnomocněný zástupce nevyužili možnosti osobní účasti při jednání posudkové komise, jen doručili komisi další lékařské zprávy. Žalovaný dospěl na základě posouzení stupně závislosti posudkovou komisí k závěru, že žalobce nezvládne tři ze základních životních potřeb, a to péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost. Žalovaný informoval žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a zástupce žalobce této možnosti nevyužil, nenavrhoval provedení dalších důkazů, aniž by neprovedení některých důkazů namítl. Žalovaný správnost odvoláním napadeného rozhodnutí přezkoumal v rozsahu všech námitek, které směřovaly zejména proti posouzení zdravotního stavu, stanovení stupně závislosti a nezvládání základních životních potřeb. K žalobním námitkám žalovaný uvedl, že v dokazování bylo provedeno v souladu se zákonem o sociálních službách. Vzhledem k tomu, že skončila platnost posudku pro účely příspěvku na péči, zahájil správní orgán I. stupně správní řízení ve věci opětovného posouzení nároku na výši příspěvku na péči, provedl sociální šetření a požádal o posouzení stupně závislosti OSSZ v souladu s § 25 odst. 2 zákona o sociálních službách. Nemohl provést dokazování posudkem posudkové komise, protože v prvním stupni posuzuje stupeň závislosti OSSZ, nikoliv posudková komise. Rovněž tak Úřad práce není kompetentním orgánem, který vyhodnotil jednotlivé lékařské zprávy. Ministerstvo pak provedlo důkaz posudkem posudkové komise a hodnotilo jej v kontextu posudku OSSZ i sociálního šetření. Posouzení stupně závislosti je záležitostí odborně medicínskou, žalovaný k ní nemá potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací ke kompetentním institucím, aby se o těchto otázkách vyslovily. Žalovaný tak vycházel z posudku posudkové komise, která vyhodnotila podrobně jednotlivé doložené lékařské nálezy, včetně kompletní zdravotnické dokumentace praktického lékaře v návaznosti na poznatky ze sociálního šetření, a to ve směru ke zvládání jednotlivých základních životních potřeb. Veškeré písemné podklady vzal žalovaný při svém rozhodování v úvahu, stěžejním důkazem ovšem byl posudek PK MPSV. Žalovaný nerozuměl námitce týkající se zvláštní ochrany směřující k socializaci dítěte, protože žalobce je zletilý. Příspěvkem na péči se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci při zvládání základních životních potřeb při splnění zákonem stanovených podmínek. Právo na plnění je tak odvozeno od splnění těchto podmínek bez ohledu na to, zda oprávněnou osobou je dítě či dospělá osoba. Nejasná je i námitka či požadavek na to, aby zdravotní stav žalobce k datu vydání lékařského potvrzení o žalobcově postižení byl vzat za základ zjištění, neboť žalobce osobou nesamostatnou a plně závislou na péči a pomoci druhých a pokud tak nebude učiněno, bude rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný uvedl, že samozřejmě jednotlivé lékařské nálezy a zprávy jsou základem zjištění, z těchto lékařských zpráv vychází posudkový lékař OSSZ, resp. PK MPSV při stanovení stupně závislosti. Žalovaný nehodnotí lékařské zprávy ani nestanovuje stupeň závislosti. Závěr posudkové komise je v korelaci se závěrem OSSZ a není v rozporu se sociálním šetřením. Stav žalobce byl posouzen na základě kompletní lékařské dokumentace a souvisejících podkladů s tím, že posudkoví lékaři vycházeli z aktuálního zdravotního stavu žalobce a z objektivně zjištěných posudkově

významných skutečností. Žalovaný považoval posudek PK MPSV za vnitřně bezrozporný a stanovisko komise za objektivní, a to především s ohledem na aktuální kompletní podkladovou dokumentaci, která byla při jednání komise k dispozici. K nezvládnání základní životní potřeby mobilita žalovaný uvedl, že u žalobce není dokumentováno takové dlouhodobé či trvalé závažné postižení pohybového či nosného ústrojí, které by vylučovalo mobilitu. Dolní končetiny plní svoji funkci opěrnou i dynamickou a žalobce schopen chůze po rovině i po schodech oběma směry, je schopen stát, sedět, měnit polohy, je schopen užívat dopravní prostředky, včetně bariérových (za jaké je třeba považovat i motorové vozidlo, není-li speciálně upraveno). K základní životní potřebě orientace žalovaný konstatoval, že žalobce je orientován místem, časem i osobu a orientuje se v běžném prostředí, vidí, slyší, má dostatečné mentální a duševní kompetence k orientaci v přirozeném sociálním prostředí. K námitce o plné závislosti žalobce na pomoci druhých žalovaný odkázal na prokázaný zdravotní stav žalobce a na to, že ostatní neuznané základní životní potřeby by měl být žalobce schopen samostatně vykonat, důvody jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí. Žalovaný odkázal na § 9 odst. 4 a 5 zákona o sociálních službách o funkčních dopadech zdravotního stavu. Posudek PK MPSV zpracovala komise v řádném složení za účasti odborného posudkového lékaře a dále lékaře specialisty (obor psychiatrie) po studiu a vyhodnocení shromážděné zdravotnické dokumentace a výsledku sociálního šetření. Neuznané základní životní potřeby by podle komise měl být žalobce schopen zvládnout v přiměřeném standardu. Závěry nejsou v rozporu s lékařskými nálezy, které měla komise k dispozici. Komise se vypořádala se všemi rozhodnými skutečnostmi podle zákona o sociálních službách a své posudkové závěry řádně zdůvodnila. Posouzení stupně závislosti nezávisí na volné úvaze posudkové komise, ale musí odpovídat zákonem stanoveným kritériím podle přílohy č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. Ze zákona o sociálních službách a zákona č. 582/1991 Sb. nevyplývá, že je posudková komise povinna přizvat osobu k posouzení zdravotního stavu a je pouze na uvážení posudkového lékaře, zda ji vyzve k osobní účasti při jednání. Nepřítomnost posuzovaného u jednání posudkových orgánů nemá vliv na přesvědčivost posudku, neboť přesvědčivost posudku je nezávislou kategorií. Není pravdou, že zplnomocněný zástupce v odvolání požadoval účast žalobce u jednání posudkové komise, naopak uvedl, že zdravotní stav žalobce nedovoluje zúčastnit se osobně jednání. Zmocněnec žalobce byl dopisem posudkové komise do datové schránky dne 12. 7. 2013 uvědoměn o tom, že komise bude moci zdravotní stav žalobce objektivně posoudit a přijmout posudkový závěr i bez osobní účasti, a to na základě obsahu shromážděné podkladové dokumentace. Na tento informativní dopis reagoval zplnomocněný zástupce pouze zasláním dalších lékařských nálezů. K návrhům žalobce na provedení důkazu výsledkem praktického lékaře a osob pečujících o žalobce žalovaný podotkl, že rozhodnou skutečností pro posouzení nároku na příspěvek na péči je stupeň závislosti osoby, k jehož posouzení je příslušná OSSZ, resp. PK MPSV. Zprávy odborných lékařů prokazují skutkový stav věci, resp. aktuální celkový zdravotní stav žalobce. Posudek posudkové komise pak prokazuje stav právní, který hodnotí konkrétní způsob, kterým lze zjištěný zdravotní stav žalobce aplikovat na příslušná ustanovení právních předpisů v rámci stanovení stupně závislosti účastníka řízení. Pečující osoby poskytují oprávněné osobě pomoc, je ovšem otázkou, zda v rozsahu, který je dán nezpůsobilostí oprávněné osoby či

protektivitou vůči ní. Vzhledem k tomu, že žalobce je zbaven způsobilosti k právním úkonům, je opatrovníkem Zdeněk Chytil. Tato osoba je zároveň osobou poskytující pomoc a spolu s matkou oprávněné osoby byla přítomna sociálnímu šetření a vyjádřila se k pomoci, kterou poskytuje. Kompletní zdravotnická dokumentace praktického lékaře i kompletní spisová dokumentace OSSZ byla u posudkové komise k dispozici. Žalovaný nemá odborné kompetence k tomu, aby hodnotil jednotlivé lékařské nálezy, a proto nepřistoupil ani k výsledkům. K námitce o schopnosti sám se živit, mít své příjmové poměry objektivně ve svých rukou a být „strůjcem svého štěstí“ žalovaný konstatoval, že tato skutečnost není kritériem pro stanovení stupně závislosti a následné výše příspěvku na péči. Příspěvek na péči nelze považovat za příjem k uspokojování životních potřeb osoby, je příspěvkem na zajištění služeb nebo jiných forem pomoci při zvládání základních životních potřeb.

[4] Žalobce dále doložil hodnocení výchovně vzdělávací činnosti žalobce, zprávy Fakultní nemocnice Olomouc - neurologické kliniky ze dne 6. 3. 2014 a kliniky psychiatrie ze dne 17. 3. 2014 a dále doporučení pro vzdělávání dítěte se speciálními vzdělávacími potřebě Pedagogicko - psychologické poradny Přerov. Dne 11. 9. 2014 doložil žalobce posudek znalce MUDr. T. V. ze dne 7. 9. 2014. Důkaz tímto posudkem provedl soud při jednání dne 22. 9. 2014, citované listiny byly podkladem pro vypracování tohoto posudku.

[5] Znalec ve svém posudku v posudkové rozvaze uvedl, že o diagnóze není pochyb, u žalobce se jedná o stav po prodělané meningoencefalitidě s těžkou poruchou komplexní psychosociální funkce. Tato porucha je příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a je trvalého rázu. Žalobce není schopen zvládat základní životní potřeby: péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Žalobce není omezen v žádném úkonu spojeným s mobilitou a dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav nezpůsobuje žádné poruchy orientace. Přestože žalobcem nebyl zadán znalci úkol, aby se vyjádřil k doložené zdravotnické dokumentaci, považoval znalec za nutné se vyjádřit k opakujícím se výrokům vyskytujících se v lékařských zprávách, že žalobce potřebuje pomoc při všech činnostech. Vzhledem k tomu, že chybí jakákoliv úvaha, jakým způsobem hodnotitelé k těmto výrokům dospěli, nelze se k tomu blíže vyjádřit a rozhodně je nelze převzít jako směrodatné pro schopnost zvládat základní životní potřeby podle vyhlášky č. 505/2006 Sb. K tomu chybí jakákoliv souvislost s dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem žalobce nebo jakákoliv cílená analýza odpovídající citované vyhlášce.

[6] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 7. 10. 2013.

[7] Ze správního spisu soud zjistil, že řízení, které vyústilo ve vydání žalobou napadeného rozhodnutí, bylo zahájeno z moci úřední dne 31. 10. 2012.

[8] Podle záznamu ze sociálního šetření pro účely řízení o příspěvku na péči ze dne 31. 10. 2012 ve vztahu k žalobním námitkám je uvedeno, že žalobce schody překonává sám, nepotřebuje pomoc jiné osoby, dům není vybaven pomůckami – madly, schody zvládá sám, sám ven nechodí, doprovází ho rodiče, musí být dohled, má předepsanou medikaci proti záchvatu epilepsie, má léky od psychiatricky na uklidnění a léky při záchvatu. K lékaři ho doprovází rodiče. Orientace místem – pamatuje si opakující se věci, v novém prostředí se neorientuje, časem se orientuje jak kdy.

[9] Podle posudku lékařské posudkové služby OSSZ Přerov ze dne 13. 2. 2013 žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc při třech základních životních potřebách: péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost.

[10] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 17. 5. 2013 byl žalobci snížen příspěvek na péči z 8.000 Kč na 800 Kč od června 2013. V odůvodnění toto rozhodnutí citovalo výsledek posouzení uvedený shora a záznam ze sociálního šetření.

[11] V odvolání žalobce namítal, že u žalobce nedošlo ke změně skutečností rozhodných pro změnu výše stanoveného příspěvku, žalobce není schopen zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace. Měl být proveden důkaz posudkem posudkové komise a hodnocen v komplexu všech důkazů, navržen byl výsledek praktického lékaře, posudkového lékaře a osob o žalobce pečujících. Choroba žalobce je nevyléčitelná a žalobce je zcela nesamostatný, správní orgán se nezabýval všemi dostupnými lékařskými zprávami i zprávami doloženými žalobcem.

[12] Žalovaný s poukazem na posouzení stupně závislosti PK MPSV potvrdil napadené rozhodnutí a vyjádřil se ke všem jednotlivým základním životním potřebám a k jednotlivým odvolacím námitkám s argumentací obdobnou shora citovanému vyjádření k žalobě.

[13] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[14] Podle § 8 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *osoba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve*

a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby,

b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb,

c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb,

d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb, a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.

[15] Nejdříve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. K žalobní námitce nepřezkoumatelnosti úvodem soud předeseílá, že napadené rozhodnutí neshledal jako nepřezkoumatelné. Jak vyplývá z judikatury, za nepřezkoumatelné považujeme takové rozhodnutí, které postrádá základní náležitosti rozhodnutí. Těmi jsou výrok, odůvodnění a poučení. Již na první pohled je zjevné, že všechny tyto náležitosti napadené rozhodnutí beze zbytku splňuje. Můžeme též rozlišovat nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, považujeme za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně správní orgán rozhodl, tj. zda odvolání zamítl, odmítl nebo mu vyhověl. Spadají sem i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím vázán. Ani takové nedostatky v napadeném rozhodnutí nelze v žádném případě nalézt. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle rozsudku Nejvyššího správního soudu je založena na nedostatku důvodů skutkových. Musí se při tom jednat o vady skutkových zjištění, o nichž správní orgán opírá své rozhodnutí. Jak vyplývá z předložených správních spisů i napadeného rozhodnutí, žalovaný námitky žalobce plně vyvrátil v napadeném rozhodnutí. K tomu soud dodává, že podle ustálené judikatury (usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1993, č. j. 6 A 68/93-10, příp. ze dne 28. 11. 1997, č. j. 5 A 27/1995 - 29, a navazující judikatura správních soudů, v čele s Nejvyšším správním soudem – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47, nebo ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009 - 48, č. ve Sb. NSS 2646/2012, www.nssoud.cz) rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně tvoří jeden celek. I z tohoto pohledu požadavků přezkoumatelnosti napadená rozhodnutí obstála. Posudek PK MPSV obsahuje výpis všech podkladů a zdravotnické dokumentace, ze které komise vycházela. S plným zněním posudku se mohl žalobce seznámit v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu na základě výzvy žalovaného ze dne 21. 8. 2013, doručené do datové schránky zmocněnce žalobce, příp. si jeho zaslání mohl vyžádat anebo si pořídit kopii při nahlédnutí do spisu. V souzené věci si nemohl žalovaný učinit úsudek ve věci sám, ale byl povinen v souladu s § 28 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, si vyžádat odborný posudek, který pak hodnotil z hlediska jeho celistvosti, úplnosti, aktuálnosti, vnitřní bezrozpornosti, přesvědčivosti a odbornosti. Protože žádný jiný důkaz v odvolacím řízení žalovaný nepořizoval a neprováděl, posoudil pouze soulad obou posudků s výsledky sociálního šetření; přitom mezi těmito důkazy rozpory neshledal. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil k namítanému nezvládnutí základní životní potřeby orientace a mobility tak, že nebyly jako nezvládnuté uznány, neboť podle posudku PK MPSV s ohledem na zdravotní stav žalobce není důvod, aby žalobce tyto potřeby nezvládl, že žalobce zvládá známé, resp. opakující se situace ve známém prostředí a jmenovitě v souladu s přílohou č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb.

žalovaný vytkl, jaká postižení, potřebná pro uznání nezvládání, u žalobce absentují. Kvalitami posudku se žalovaný zabýval (na str. 3), stejně jako jeho souladem s ostatními podklady. Vada rozhodnutí spočívající v tom, že se žalovaný výslovně nevypořádal s návrhem na dokazování výsledky praktické a posudkového lékaře a pečujících osob, nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003, podle kterého *za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*

[16] Mimo námitku nepřezkoumatelnosti žalobce brojil proti posouzení svého zdravotního stavu a stupně závislosti, tzn. proti zjištění a vyhodnocení skutkového stavu. Protože v soudním řízení správním ve věcech příspěvku na péči není dána kompetence posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, posoudit stupeň závislosti může pouze odborná osoba a tou je v soudním řízení správním pouze znalec z oboru zdravotnictví se specializací posudkové lékařství. V souladu s § 64 s. ř. s. a § 127a o. s. ř. (zákon č. 99/1964 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů) soud provedl důkaz posudkem znalce MUDr. T. V.. Jeho posudek soud shledal jako úplný, bezrozporný, odborně dostatečně odůvodněný a přesvědčivý. Ve znaleckém posudku nejsou rozpory s doloženými lékařskými zprávami a posouzení zvládání základních životních potřeb odpovídá vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádí zákon o sociálních službách. Navíc znalecký posudek dospěl ke shodnému závěru s posouzením posudkových orgánů ve správním řízení.

[17] Žalobce se k posudku nevyjádřil a nenavrhoval žádné další dokazování.

[18] V napadeném rozhodnutí jsou dostatečně popsány konkrétní důvody, proč žalobce je schopen zvládat základní životní potřeby orientace a mobility, resp. všechny životní potřeby, jako to žalobce namítal v žalobě. S tímto zhodnocením se soud na základě prostudované spisové dokumentace ze správního i soudního spisu a na základě provedených důkazů v soudním řízení správním ve spojitosti s důkazy provedenými ve správním řízení ztotožnil.

[19] K námitce budoucí neschopnosti zvládat základní životní potřeby soud konstatuje, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, posuzování potenciálních schopností v budoucnu je mimo jeho kompetence.

Stejně tak správní úřady rozhodují v souladu s § 7 odst. 1 a 2 zákona o sociálních službách o aktuálním zdravotním stavu a stupni závislosti.

[20] Soud souhlasí s žalobcem v tom, že posudek PK MPSV není privilegovaným důkazem. Zpravidla však ve věcech, kdy si správní úřad není oprávněn učinit úsudek o odborných otázkách sám, ale jsou k tomu zákonem určeny specializované orgány, je správní úřad povinen z odborného posudku vycházet a pokud zde existuje takové rozpory s jinými důkazy, anebo pochybnosti o úplnosti, aktuálnosti, odbornosti, přesvědčivosti, je povinen v rámci správního uvážení o volbě dalších úkonů v rámci svého postupu provést či neprovést další důkazy (např. doplnění posudku, vyžádání lékařských zpráv atd.) a v případě neprovedení navrhovaných důkazů tento postup odůvodnit. V souzené věci to však nebylo na základě odvolacích námitek a provedeního dokazování potřeba.

[21] Námitku jednání PK MPSV bez přítomnosti žalobce neshledal soud jako důvodnou. Ze spisu soud zjistil, že žalovaný nepožádal posudkovou komisi o vyšetření žalobce ani o zdůvodnění opačného postupu. O vyšetření u PK MPSV nežádal ve správním řízení ani sám žalobce. Sama PK MPSV ve svém posudku neuvádí, proč žalobce nevyšetřila. Ačkoliv by zpravidla měl být žalobce při posouzení stupně závislosti vyšetřován (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, čj. 4 Ads 82/2011 - 44, www.nssoud.cz), lze provést posouzení bez jeho přítomnosti (jak právě v odkazované věci potvrdil ve svém právním názoru i Nejvyšší správní soud), a to zejména za předpokladu, že takto usoudí posudkový lékař na základě doložené zdravotnické dokumentace, vznesených námitek a dalších skutečností vztahujících se ke konkrétní posuzované věci. Pokud při kterémkoliv posouzení ve správním řízení anebo v soudním řízení správním není podkladová dokumentace úplná, je na účastníku řízení, aby vznesl tuto námitku v řízení, a to včas. Ostatně žalobce sám neuvádí, co by mělo vyšetření u PK MPSV prokázat, proč by posudková komise měla vyšetření provést.

[22] K obecným námitkám soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 As 13/2007-100, nebo ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004-37, všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

[23] Napadená rozhodnutí nejsou ani v rozporu s čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle kterého *péče o děti a jejich výchova je právem rodičů; děti mají právo na rodičovskou výchovu a péči. Práva rodičů mohou být omezena a nezletilé děti mohou být od rodičů odloučeny proti jejich vůli jen rozhodnutím soudu na základě zákona*. Uvedené ustanovení Listiny totiž na souzenou věc a sporné otázky nedopadá.

[24] Z výše uvedených důvodů soud žalobu zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[25] Ustanovenému zástupci soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za zastupování, spočívající v odměně za čtyři úkony podle § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 1. 2013, za převzetí věci, podání doplnění žaloby a repliky a účast na jednání soudu (ostatní úkony nebyly účelně vynaložené – poradu advokát soudu nedoložil, vyúčtování mohl soud přednést při jednání, otázky znalců mohl vyčíst z rozsudků zdejšího soudu na www.nssoud.cz a měl je jako profesionál znát, upřesnění svých neúplných podání nejsou účelným úkonem, se znalcem mohl advokát provést konzultaci a nemusel navyšovat své neúčelné náklady, účelný je pouze samotný návrh znaleckého posudku obsažený v uznané replice) ve výši čtyřikrát 1.000 Kč (tj. 4.000 Kč), k této částce náleží paušál ve výši 4 x 300 Kč (1.200 Kč) dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Za ztrátu času náleží podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu žalobci částka 600 Kč (tj. 100 Kč za každou započatou půlhodinu, přičemž dle mapy.cz je čas strávený cestou ze sídla advokáta do sídla soudu 1:05 h). Soud žalobci přiznal cestovné k jednání soudu vypočtené podle § 158 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů ve výši 1.184 Kč [výpočet: 89 km ze sídla advokáta do sídla soudu a zpět dle mapy.cz, tj. 178 km (cestovné z důvodu nahlédnutí do spisu nebylo účelné, navíc byl zástupce písemně upozorněn na možnost nahlédnutí do spisu u soudu v Ostravě, tj. sídle advokáta); průměrná spotřeba dle technického průkazu a normy ES2004/3 je 8,2 l / 100 km krát 36 Kč (cena motorové nafty dle vyhlášky č. 435/2013 Sb.) = 295,20 / 100 = 2,95 Kč + 3,70 Kč (dle téže vyhlášky) = 6,65 (sazba za 1 km jízdy) násobeno 178 km = 1.184 Kč]. K náhradě nákladů řízení v částce 6.984 Kč patří podle § 57 odst. 2 s. ř. s. daň z přidané hodnoty 21 % ve výši 1.467 Kč. Celková odměna ustanoveného zástupce činí 8.451 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 22. 9. 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně